

[Indenrigsministeren]

Jeg er bekendt med, at Danmarks Apotekerforening meget kraftigt tager afstand fra lovforslaget på dette punkt. Og det er da helt forståeligt, at man ikke uden videre vil opgive hidtidige fordele.

En ordning af *apoteksproduktionens* forhold er central og påtrængende.

Fremstilling af lægemidler på apotek finder i dag sted inden for bevillingssystemet. Fremstillingen af lægemidler havde frem til begyndelsen af 1970'erne karakter af en håndværksmæssig produktion af lægemidler til apotekets egen kundekreds. I løbet af de seneste ca. 15 år er der på initiativ af Danmarks Apotekerforening sket en centralisering af betydelige dele af produktionen på enkelte apoteker, hvor fremstillingen sker efter industrialiserede metoder i stor målestok.

Udviklingen fra håndværksmæssig til industriel apoteksproduktion har bevirket, at apotekernes konkurrencemæssige forhold til medicinindustrien er forstærket.

En fuldstændig ligestilling mellem industriens produktion og apotekernes produktion er – hvis man sætter sagen på spidsen – kun mulig, hvis man bringer apoteksproduktionen, forstået som produktion på apoteker eller forestået af apotekere, til ophør. Hvis man gjorde det, ville man også til bunds løse det habilitetsproblem, der ligger i, at der består en risiko for, at apotekernes information om lægemidler til kunder og læger ikke er helt neutral og objektiv.

En sådan fuldstændig ligestilling kan tænkes gennemført på flere måder. En af dem er, at man overdrager ledelsen og styringen af apotekernes industrialiserede produktion til en selvejende fond uden bestemmende indflydelse fra apotekerkredse, således som medicinindustriens organisationer har foreslået. Ved en sådan overdragelse skal man imidlertid – da Danmarks Apotekerforening ikke vil medvirke hertil – gribe til ekspropriation. Det ønsker regeringen ikke at gennemføre.

En anden mulighed er at regulere apotekerbevillingernes indhold på en sådan måde, at apotekerne reelt ikke måtte have noget med produktion at gøre. Mulighederne for generelle reguleringer af bevillingernes indhold rækker ganske langt. Men virkningerne af noget, der ligner et produktionsforbud, vil efter min opfattelse også være ret drastiske.

Da det drejer sig om en produktion, der repræsenterer et meget stort antal produkter og over 20 pct. af lægemiddelomsætningen her i landet, har jeg ikke ment at kunne fremlægge en sådan løsning.

Man kan imidlertid komme et ganske langt stykke af ligestillingsvejen ved som foreslået at lade et fra Danmarks Apotekerforening adskilt selskab stå for ledelse og styring af rettighederne til de præparater, der er registreret uden angivelse af registreringsindehaver. Det foreslås derfor, at disse rettigheder kan tillægges et sådant selskab for perioder på op til 5 år, og at der i forbindelse hermed stilles sådanne vilkår, at de i videst muligt omfang er de samme som dem, der gælder for industriens produktion.

Der er her tale om et område, hvor modstridende og indbyrdes uforenelige interesser gør sig gældende.

Industrien ser med skepsis på en ordning, hvor dens produkter kun kan forhandles af et detailed, der selv har producentinteresser, og frygter, at apotekernes information til læger og patienter derfor ikke vil have den nødvendige neutralitet og objektivitet.

For apotekerne er der tale om at videreføre en produktion, som der er lang tradition for. I de senere år er en betydelig del af denne produktion blevet samlet på et mindre antal produktionsapoteker, og apoteksproduktionens andel af det samlede lægemiddelsalg udgør nu godt 20 pct. Apotekernes produkter udgør således et væsentligt og samtidig prisbilligt bidrag til den danske lægemiddelforsyning.

Da disse synspunkter ikke kan forenes, har det været nødvendigt at foretage et valg. Det er herved tilstræbt at tilvejebringe en ordning, der så langt som muligt begrænser de betænkeligheder, der måtte være ved en forening af eneret til lægemiddelhandel med produktionsvirksomhed.

Der vil være mange interesser, som ikke føler sig vel behandlet ved dette lovforslag. Og næppe nogen er helt tilfreds. De personer, som er de centrale, og hvem denne lovgivning først og fremmest skal tjene – borgerne – er ikke spurgt. Måske er den modstand, som forskellige dele af mit lovforslag mødes med hos forskellige interessegrupper, udtryk for, at lovforslaget trods alt vil være i den almindelige borgers interesse. Jeg tror det faktisk. Men jeg er naturligvis rede til at